

kapitalistiske samfundssystem, der sluser folk ud i konkurs, men vil nøjes med et par beklagelser.

I 1966 var det muligt for 211 aktieselskaber ud af 293 likviderede selskaber at give fuld dækning til kreditorerne og dividende til aktionærerne, mens der ikke blev en øre til erstatning for de mange, der blev arbejdsløse, og som havde skabt dækning til kreditorerne og skabt hele dividenden.

Forskellen mellem opløsning af et aktieselskab ved konkurs og personers manglende ret til at opløse en personlig gæld ved konkurs samt pengeinstitutternes manglende ret til at erklære konkurs viser nogle kunstige modsætninger, der er uholdbare i et demokratisk samfund. De forskelle, der er mellem aktieselskaber, pengeinstitutter og personer for afvikling ved en likvidationsordning, burde være fjernet fra de to lovforslag.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) mener ikke, at man har givet sig den fornødne tid til at gennemarbejde de foreliggende forslag. Når man efter mere end 100 års forløb går i gang med at udforme en ny konkurslov, kan det ikke være livet om at gøre, om den bliver vedtaget nogle måneder før eller senere, men det er vigtigt, at der bliver tale om et lovværk, der kan holde for saglige indvendinger i lang tid fremover. Mindretallet vil ikke bestride, at lovforslagene indeholder nogle forbedringer, men det er let at forudse, at de på en række punkter vil give anledning til idelig kritik og hyppige småændringer.

Mindretallet må derfor på det foreliggende grundlag indstille forslagene til *forkastelse*, idet partiet — jfr. i øvrigt nærmere Folketingstidende 1976-77, 1. samling, spalte 1296-1299 — her navnlig fremdrager følgende kritikpunkter:

1. I stedet for at lade likvidationen af aktieselskaber overgå til konkursbehandling under skifteretternes regie burde man lade alle konkursboer behandle efter reglerne om likvidation og så samtidig effektivisere behandlingen af likvidationsboerne. Alle er enige om, at man i praksis opnår bedre resultater ved en likvidation end ved en konkursbehandling ved skifteretterne. Vi er enige med Advokatrådet i de synspunkter,

der er gjort gældende i rådets skrivelse af 2. maj d.å. til retsudvalget.

2. Betalingsstandsningsbestemmelserne bør ændres, således at „betalingsstandsning“ sker under kreditorernes kontrol, idet den korte tid, der er gået siden lovens vedtagelse, har vist, at reglerne misbruges af debitorerne, hvilket fremskridtspartiet allerede gjorde opmærksom på, inden loven blev vedtaget.

3. Bestemmelserne i §§ 85, 86 og 87 vil blive til stor skade for hele realkreditsystemet, idet panthaverne må finde sig i, at realiseringen af pantsatte ejendomme m. v. kan blive udsat i indtil et halvt år, hvilket vil betyde, at de yderste panthavere vil blive påført ikke ubetydelige tab, hvilket på længere sigt vil forringe en ejendoms låneværdi. Fremskridtspartiet mener, at de principper, der ligger til grund for partiets lovforslag nr. 64 i 1. samling 1976-77 „Realisering af overbehæftede ejendomme“, bør indarbejdes i konkursloven.

4. Bortset fra massekreditorerne bør alle kreditorer stå lige, således at ingen har privilegier.

Ændringsforslag.

til

I. Forslag til konkurslov.

Af *justitsministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 13.

1) I *stk. 1* indsættes efter 1. punktum: „Inden beskikkelsen kan skifteretten pålægge skyldneren at indkalde samtlige bekendte fordringshavere til et af skifteretten fastsat møde.“

2) *Stk. 3* affattes således:

„*Stk. 3.* Tilsynet bør ikke uden kreditorernes samtykke godkende dispositioner, der ikke er nødvendige af hensyn til bevarelsen af skyldnerens virksomhed, rimelig varetagelse af fordringshavernes fælles interesser i øvrigt eller erhvervelsen af dagliglivets fornødenheder. Betaling af gæld bør kun ske i overensstemmelse med konkursordenen, eller hvis betalingen er nødvendig for at afværge tab.“

Til § 18.

3) *Stk. 2* udgår.